

Arrest

nr. 288 887 van 15 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
B – 1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 4 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker reeds eerder verzoeken om internationale bescherming had ingediend, met name op 14 maart 2023 in Bulgarije en op 23 maart 2023 in Oostenrijk.

1.3. Op 7 april 2023 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Oostenrijkse en de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker terug te nemen.

1.4. De Oostenrijkse autoriteiten wezen hun verantwoordelijkheid af, maar de Bulgaarse autoriteiten stemden op 10 april 2023 uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker, op grond van artikel 18, b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening 604/2013/EU).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 mei 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 10 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: m.(...) J.(...)

voornaam: M.(...) W.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M.(...) W.(...) M.(...) J.(...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 04.04.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 14.03.2023 internationale bescherming in Bulgarije vroeg en op 23.03.2023 internationale bescherming in Oostenrijk vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 06.04.2023. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en 2 kinderen te hebben, die op het ogenblik van het interview in Afghanistan verblijven. Daarnaast verklaarde de betrokkene geen familieleden in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan 5 dagen na de machtsovername verlaten te hebben omwille van de taliban en trok naar Iran, waar hij 1 jaar verbleef. Nadien verklaarde de betrokkene dat hij naar Turkije trok, waar hij 5 maanden verbleef om vervolgens naar Bulgarije te trekken, waar hij 23 dagen verbleef. Hierbij verklaarde de betrokkene dat hij enkel zijn vingerafdrukken heeft gegeven maar geen verzoek om internationale bescherming indiende. Daarna verklaarde de betrokkene dat hij via Servië (3 dagen) en Hongarije (2 dagen) naar Oostenrijk trok, waar hij 1 dag verbleef. Hierbij verklaarde de betrokkene dat hij enkel zijn vingerafdrukken gaf en geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verder verklaarde de betrokkene dat hij via Zwitserland (2 dagen) en Frankrijk (1 week) naar België trok, waar hij op 04.04.2023 een formeel verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013

rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij heeft gehoord dat België een goed land is en rekening houdt met mensenrechten. Volgens de betrokkene heeft hij samengewerkt met Belgische militairen, die hem zeiden dat ze hem bescherming kunnen geven. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Bulgarije, maar geen bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk. Volgens de betrokkene is de behandeling in Bulgarije heel slecht en had hij niet genoeg eten. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat ze agressief waren.

Op 07.04.2023 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Diezelfde dag lichtten ze ons in dat op 05.04.2023 Bulgarije hun terugnameverzoek heeft aanvaard. Bijgevolg werd onze terugnameverzoek geweigerd.

Op 07.04.2023 werden de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 10.04.2023 stemden ze hiermee in met toepassing van 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 9u en 14u.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Bulgarije.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Bulgarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij hoorde dat België een goed land is en rekening houdt met mensenrechten, alsook dat hij zou hebben samengewerkt met Belgische militairen. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek

om internationale bescherming in te dienen, zou dan ook neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Bulgarije omdat de behandeling heel slecht is en hij niet genoeg eten had. Het kwam aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van systeem gerelateerde tekortkomingen, wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Daarnaast verklaarde de betrokkene dat ze agressief waren. Daaromtrent wensen we alvast te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd benadeeld door de Bulgaarse instanties. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten.

Van de politie mag bijgevolg worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.

We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Bulgarije wil zijn, waar zijn verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Wat betreft zijn vingerafdrukken, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Bulgarije en Oostenrijk. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is bijgevolg niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten volgens artikel 3 van het EVRM.

We wensen aan te geven dat de Bulgaarse instanties op 10.04.2023 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Bulgarije ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 10.04.2023 hebben de Bulgaarse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> (laatste update op 21.04.2023, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" van de Bulgaarse autoriteiten, die in april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet is onderdeel van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation' die werd bekrachtigd in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de EU-Raad van 29.11.2022. De lidstaten werd verzocht informatie te verstrekken die zowel de relevante wettelijke bepalingen als de praktische uitvoering van deze bepalingen weergeeft. Deze verzameling van gegevens gebeurde met toepassing van artikel 5 van de Verordening betreffende het Agentschap voor Asiel van de Europese Unie (EUAA).

Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, pagina 46 & 71).

We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van artikel 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, pagina 45 & 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, pagina 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, pagina 72 - 73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, pagina 1).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, pagina 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, pagina 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, pagina 3 - 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 15).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, pagina 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 15 & 77).

Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert

het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, pagina 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, pagina 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, pagina 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, pagina 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, pagina 12 & 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, pagina 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, pagina 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, pagina 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, pagina 33 - 34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, pagina 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, pagina 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, pagina 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, pagina 79 - 80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden

in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, pagina 87 - 88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, pagina 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, pagina 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene gezond te zijn. Tot op heden bracht de betrokkene dan ook geen elementen aan die een overdracht naar Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden

geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 81 - 82).

Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, pagina 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Bulgarije niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Bulgaarse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van

artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse autoriteiten (4).”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Artikel 39/82, §4, tweede lid Vw vermeldt uitdrukkelijk het hiernavolgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker wordt vastgehouden in het gesloten centrum (127bis) te Steenokkerzeel.

Gelet op voormelde wetgeving en de vaste rechtspraak van Uw Raad kan hieruit worden afgeleid dat ook aan deze cumulatieve voorwaarde is voldaan;

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht aan Bulgarije. Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het oog op zijn overdracht, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“4.A. uiteenzetting middel – 3 EVRM

Artikel 3 EVRM vermeldt uitdrukkelijk als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De landen die voormeld verdrag hebben geratificeerd dienen te allen tijde erop toe te zien dat de maatregelen die worden opgelegd geen schending uitmaken van de fundamentele rechten die zijn vastgelegd in voormeld artikel.

Dit artikel dient dan ook volgens the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (hierna UNHCR) als volgt te worden geïnterpreteerd:

“A. The Principle of Non-Refoulement Under International Refugee Law

Non-Refoulement Obligations Under International Refugee Treaties (i) The 1951 Convention Relating to the Status of Refugees and its 1967 Protocol.

5. The principle of non-refoulement constitutes the cornerstone of international refugee protection. It is enshrined in Article 33 of the 1951 Convention, which is also binding on States Party to the 1967 Protocol. Article 33(1) of the 1951 Convention provides:

“No Contracting State shall expel or return (“refouler”) a refugee in any manner whatsoever to the frontiers of territories where his [or her] life or freedom would be threatened on account of his [or her] race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion.”

(...)

7. The prohibition of refoulement to a danger of persecution under international refugee law is applicable to any form of forcible removal, including deportation, expulsion, extradition, informal transfer or “renditions”, and non-admission at the border in the circumstances described below. This is evident from the wording of Article 33(1) of the 1951 Convention, which refers to expulsion or return (refoulement) “in any manner whatsoever”. It applies not only in respect of return to the country of origin or, in the case of a stateless person, the country of former habitual residence, but also to any other place where a person has reason to fear threats to his or her life or freedom related to one or more of the grounds set out in the 1951 Convention, or from where he or she risks being sent to such a risk.

8. The principle of non-refoulement as provided for in Article 33(1) of the 1951 Convention does not, as such, entail a right of the individual to be granted asylum in a particular State. It does mean, however, that where States are not prepared to grant asylum to persons who are seeking international protection on their territory, they must adopt a course that does not result in their removal, directly or indirectly, to a place where their lives or freedom would be in danger on account of their race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion. As a general rule, in order to give effect to their obligations under the 1951 Convention and/or 1967 Protocol, States will be required to grant individuals seeking international protection access to the territory and to fair and efficient asylum procedures.

(...)”

(eigen onderlijning)

4.B. Zorgvuldigheidsplicht

Het principe van zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019).

4.C. Toepassing van middel in het onderhavige geval

Verzoeker wenst op te merken dat momenteel in Bulgarije geen eerlijk en efficiënte asielprocedure beschikbaar is conform voormeld principe van non-refoulement dat voortvloeit uit artikel 3 EVRM. Dit blijkt zeer duidelijk uit verschillende objectieve bronnen (zie infra).

Zo deelde Human Rights Watch in 2022 aangaande de huidige situatie van de Afghaanse vluchtelingen in Bulgarije uitdrukkelijk het hiernavolgende¹:

“Bulgarian authorities are beating, robbing, stripping, and using police dogs to attack Afghan and other asylum seekers and migrants, then pushing them back to Turkey without any formal interview or asylum procedure, Human Rights Watch said today.

“Bulgarian authorities are brutally and summarily pushing back migrants and asylum seekers across the land border with Turkey,” said Michelle Randhawa, refugee and migrant rights officer at Human Rights Watch. “The European Union should ensure that Bulgaria immediately stops the illegal and dehumanizing pushbacks at its borders and allows asylum seekers access to fair asylum procedures.”

In July 2021, the European Court of Human Rights (ECtHR) unanimously ruled that the Bulgarian government had violated articles 3 and 13 of the European Convention on Human Rights, the prohibition against torture and inhuman and degrading treatment, and the right to a remedy when, in 2016, it pushed back a Turkish journalist to Turkey without a risk assessment or allowing him to challenge his removal. At

the end of 2021, the Bulgarian Helsinki Committee reported there had been 2,513 pushbacks from Bulgaria, involving 44,988 people.

In 2020, it reported that Bulgarian authorities pushed back 15,173 people.

Human Rights Watch interviewed 15 Afghan men between November 2021 and April 2022.

They described being victims of 19 pushbacks by Bulgarian authorities from Bulgaria to Turkey.

Seventeen occurred between October and April and two in the summer of 2021.

Fourteen of the fifteen men said that Bulgarian police, or men they believed to be Bulgarian police, beat them either when they were detained on Bulgarian territory, and/or in the course of forcibly returning them to Turkey. Ten of the men said Bulgarian authorities stole their belongings and stripped them of their clothes, in some cases leaving them without shoes, only in underwear and t-shirts in freezing temperatures. The man who did not report being beaten or witnessing beatings of others was traveling with his wife and three children at the time they were detained. He said they were taken directly to the border.

Twelve people said that Bulgarian police used police dogs when the migrants first encountered them. Five said that a police dog bit them or someone in their group, and that they were not moving when they were bitten.

"There was a man [in our group] who started speaking Bulgarian," said one man who crossed the border with a group of around 25 men in March or April 2022. "That man had worked in Bulgaria for three or four years and that's how he knew the language. ... The police asked him questions ... then they released the dog [on him]. He was begging in Bulgarian for them to stop the dog. [We all] saw the dog biting him, his hands were bleeding ... after this attack, police were ... scaring this person with the dog. The dog's leash was in their hands, and they would pretend to release it."

Twelve people interviewed said that the police took them directly to the border after detaining them, while three said police took them to a detention facility, where they spent between 24 and 72 hours before being taken to the border. The authorities gave none of them a chance to ask for asylum.

None of the three men who were taken to a detention facility before being pushed back to Turkey had access to an interpreter or were interviewed while at the detention facility. Two said that the police took their fingerprints but did not photograph them. One said the police photographed him but did not take his fingerprints.

Human Rights Watch sent a letter to the Bulgarian Ministry of Interior with the findings on April 28 asking for comment, but has not received a response.

Frontex, the European Border and Coast Guard Agency, maintains a presence in Bulgaria, and in 2016 reported that 192 officers and staff were deployed at Bulgaria's borders with Turkey and Serbia. Two Afghan men interviewed described four separate encounters they had with Frontex officers while being detained by Bulgarian police. Both said the Frontex police presence did seem to have a deterrent effect on the abusive behavior by the police, but that the police became more abusive once the Frontex police were no longer there. The asylum seekers were pushed back once the Frontex officers had left.

On March 15, Human Rights Watch wrote to Frontex's then-Executive Director Fabrice Leggeri about the Human Rights Watch findings involving Frontex knowledge of pushbacks of migrants and asylum seekers from the Evros region of Greece to Turkey.

On April 11, Frontex responded: "All officers taking part in Frontex operational activities must follow the Frontex Code of Conduct, which ... states that 'throughout their operational duties and within the confines of their mandate and powers, participants in Frontex operational activities commit to ensure assistance to, in particular, vulnerable persons and persons seeking international protection.'"

"All Frontex deployed officers have a clear responsibility to identify and refer the persons in need of international protection, medical assistance, unaccompanied minors, victims of trafficking in human beings, and other persons in a vulnerable situation to the national authorities for appropriate assistance." Leggeri resigned at the end of April after the European Anti-Fraud Office concluded its yearlong investigation into allegations that Frontex staff, including Leggeri himself, covered up information that migrants were being pushed back from the land and sea borders of Greece to Turkey. The full report is not yet public.

Frontex has not responded to an inquiry about how many officers it currently has at the Bulgarian border. Bulgaria should immediately halt all pushbacks from its territory, hold officials who abuse migrants accountable, ensure fair treatment, and provide access to asylum procedures for all who request it, Human Rights Watch said. European institutions and member states should hold Bulgaria accountable for these abuses, and an independent border monitoring mechanism should be established to monitor and report on human rights violations on the Bulgaria-Turkey border. Frontex should internally investigate all allegations of failure to prevent illegal pushbacks of migrants and provide greater transparency about all internal investigations and findings.

"At a time when Bulgarian officials are welcoming Ukrainian refugees by disseminating information to them about temporary protection and living in Bulgaria, they are brutally mistreating Afghans and other asylum

seekers at their border,” Randhawa said. “Bulgarian authorities should extend the same understanding and dignified treatment to all asylum seekers as they are doing for Ukrainians.”

Background on Bulgarian Border Pushbacks Pushbacks violate multiple human rights norms, including the prohibition of collective expulsion under the European Convention on Human Rights, the right to due process in the International Covenant on Civil and Political Rights, and the principle of nonrefoulement under the 1951 Refugee Convention.

Bulgaria is also bound by EU law and its own Constitution to respect the right to asylum. The “right to asylum” is enshrined in article 18 of the EU Charter of Fundamental Rights, as amended by the 2007 Treaty of Lisbon. With the entry into force of the Treaty of Lisbon in December 2009, the Charter became legally binding on EU member states when they apply EU law and the right to asylum became an enforceable right under the EU’s legal order.

Article 27(2) of the Bulgarian Constitution binds the Bulgarian government to grant asylum, saying, “The Republic of Bulgaria shall grant asylum to foreigners persecuted for their opinions or activity in the defense of internationally recognized rights and freedoms.”

International standards and guidelines on the use of force by law enforcement officials apply to Bulgarian border police and soldiers exercising policing functions. UN Standards, alongside updated 2020 guidance based on a consultative process, state that law enforcement officials should use only use force as a last resort. Any use of force must comply with a series of principles including proportionality and necessity.

Recent guidance from the Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR) on “less than lethal” weapons and a resource manual from the United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC) for law enforcement officials specifically recommend that police dogs be trained and under effective control of a handler, including when not on a leash, as dog bites can cause serious or lifelong injuries to a victim and carry a secondary risk of infection.

The Bulgarian Police Code of Ethics and relevant national legislation set out tests of necessity and proportionality when police decide to use force. These rules and principles should apply to border policing. In all cases, Bulgarian police should comply with their international human rights law and constitutional obligations to ensure no one is subject to torture or cruel, inhuman, or degrading treatment. This obligation is absolute and applies in all circumstances.

On July 30, 2021, Bulgarian Interior Minister Boyko Rashkov said in a parliamentary session, “We are indeed seeing an increased migration pressure.” On August 31, the Bulgarian media reported that in the final two days of the month, almost 500 irregular crossings from Greece and Turkey had been stopped by Bulgarian authorities. This came after the government reported that from the beginning of 2021 to the end of July, 16,900 third-country nationals who had crossed the border irregularly were returned to neighboring countries.

Since the Taliban took control of Afghanistan in August 2021, the Bulgarian government announced it would deploy between 750 and 1,050 soldiers to the land borders with Greece and Turkey to carry out a “protection mission” and support 1,000 border police officers.

Human Rights Watch has been documenting Bulgarian authorities pushing back migrants and asylum seekers at the land border with Turkey since 2014. Other reports from nongovernmental organizations and media outlets corroborate the Human Rights Watch findings. The United Nations Refugee Agency (UNHCR) called for an investigation into the death of two Iraqis at the Bulgarian-Turkish border in 2015. In February 2022, the United Nations High Commissioner for Refugees, Filippo Grandi, cited a “disturbing pattern of threats, intimidation, violence, and humiliation” of “people being pushed back” on EU’s central and southeastern borders.

Methodology

Between November 2021 and April 2022, Human Rights Watch interviewed 15 Afghan men who described experiencing 19 pushbacks by Bulgarian authorities from Bulgaria to Turkey.

Seventeen occurred between October and April and two date from summer 2021. In another case, a 14-year-old Afghan boy said Bulgarian police beat him and others in a group that was pushed back to Greece. Although Human Rights Watch cannot estimate the total numbers of people involved in the pushbacks, they were all collective expulsions.

All but one of the interviews were conducted in Dari with the use of an interpreter, and one interview was conducted in English with the interpreter standing by.

Interviews were conducted by telephone in private settings – either completely alone or with the interviewee’s immediate family members present – with assurances of confidentiality. The researchers informed all interviewees about the purpose and voluntary nature of the interviews, and the ways in which Human Rights Watch would use the information. All interviewees were told they could decline to answer questions or could end the interview at any time. The researchers told interview subjects they would receive no payment, service, or other personal benefit for the interviews.

Violence and Abuse by Bulgarian Authorities

A 21-year-old man from Ghazni Province in Afghanistan said he attempted to cross into Bulgaria from Turkey on or around November 12 with four other men. He and his group became lost after walking for a

day and a night, and eventually wandered up to the police station in a village. He said there was one policeman there who immediately called for backup. He said that the police, all wearing dark blue uniforms, beat him and his friends, and stole their money and bags.

This 21-year-old Afghan man told Human Rights Watch he broke both wrists during an encounter with Bulgarian authorities on or around November 12, 2021 after crossing into Bulgaria from Turkey. His face has bruising, a black eye, and lacerations that cannot be shown to protect his identity.

The police then drove them to the barbed wire fence separating the Bulgarian and Turkish border, forced them to take off their clothes and shoelaces, and continued the beating. The police bloodied his nose and beat his face so severely that he temporarily lost sight in one eye.

During the beating, the police pushed him into a trench, and he broke both wrists when he landed. "When they took us out of the car," he said, "They told us to repeat, 'No Bulgaria' and until we repeated it, they kept beating us.... They sent us back only with underwear."

Without documentation in Turkey, he was unable to seek medical attention from Turkish hospitals, but he told Human Rights Watch that he eventually found an Afghan doctor who treated him. He sent Human Rights Watch an x-ray of his broken wrists, as well as a picture of himself with casts on both hands and lower arms.

A 27-year-old man from Baghlan Province, Afghanistan, who crossed into Bulgaria in December with five other men said that after crossing into Greece from Turkey, he and his group walked for two days until they reached the Bulgarian border. They crossed and walked another hour before being detained by six Bulgarian police and three dogs. He said one of those dogs bit a man in his group who tried to run away, causing his leg to bleed. He described the police as being dressed in black uniforms with their faces covered. Four more police joined them and took him and his group directly to the Bulgarian-Turkish border: They were kicking us like soccer balls.... They kicked me on every part of my body, I was just able to protect my head.... They were wearing ... [heavy] boots ... and the toe of the boots was made of steel.... On the border, they beat us again ... and they told us, "Don't come back again."

A 25-year-old man also from Baghlan Province said that he crossed into Bulgaria with about 19 other men in December. After walking for two or three hours, they were detained by men he believed to be Bulgarian police wearing black uniforms with their faces covered:

The Bulgarian police were aggressive with us ... they severely beat me [when we were arrested]. I fainted and ... when I opened my eyes, we were in a detention center.... There was one Bulgarian guard giving me water.... The room was a container, there wasn't enough air to breathe.... Each of us was taken to another room for fingerprinting, but they didn't take our pictures.... They didn't give us a chance to talk with them.... They took our belongings and some of our clothes. We were left with pants. They also took our shoes.... As a result of their beating, two of my ribs were broken.... From this place to the border, we walked 1 hour and 10 minutes. Since I couldn't walk, two of my friends were carrying me on their shoulders. There were 14 police escorting us.... On the way, if they wanted to, they would just beat someone with the baton. They beat me three times with the baton. [At the border] they threatened us and said, "If you come again, you will face the same treatment."

A 20-year-old man from Paktia Province in Afghanistan, who was detained by Bulgarian police at the end of November 2021, told us of his experience at the detention facility where he was told to put his fingerprint on a document that he could not understand:

There were some migrants speaking in English asking for asylum, but the police didn't respond positively, they pushed us back and said go sit down. They didn't take pictures of us, but there were papers and we had to put our fingers on it as a signature. They didn't tell us anything [about what the papers said].... They didn't give us a copy. Before leaving the camp [to go to the border], they took my bag, phone, clothes, and shoes, and I was left with shorts.

A 25-year-old man from Mazar-e Sharif Province, Afghanistan, said that 10 minutes after he and his group of 30 people, including children, were detained by Bulgarian police around February 16, 2022, two German Frontex officers arrived in a jeep. He said that these Frontex officers did not heed their pleas for asylum, or to keep them from being summarily expelled: The two German police were wearing a blue uniform.... I saw the German flag on their uniform.... I spoke to one of them in English. He told me he was a German officer and he asked me, "Why did you come illegally?" I told him there are problems in our countries, that we are refugees, and that Turkey isn't safe for us. When I told him all of that, he said, "It's illegal that you came this way." The German police stayed for one hour, and [while] the Bulgarian police [were preparing] to take us to the border, they left.... When [Bulgarian police] took us to the border, that's where they beat us ... and took our clothes. A 22-year-old man from Nangarhar Province, Afghanistan, who attempted to enter Bulgaria in summer 2021 in a group of 25 men, said that two German police arrived at the scene about 15 minutes after Bulgarian police detained them. "I saw the German flag on their shoulder ... and POLIZEI was written on their uniform and on their car," he said. "The German police stood there and watched the Bulgarian police put us in the car [to go to the border], and then they left.... [At the border] it was the Bulgarian police who took our belongings ... and our clothes ... we were left with shorts and t-shirts, they took our shoes as well."

That same man made another attempt to enter Bulgaria in November 2021 in a group of about 36 people, including four women from Iraq and Syria and their three children. After walking for two hours, he said they encountered Bulgarian police. While being detained, he witnessed male Bulgarian police physically search and pat down women in his group before they were taken directly to the border with Turkey:

Their [Bulgarian police] behavior was bad, even with the women.... They searched the women same as men.... There were no female police with them, all the police were men ... the police touched [the women] with their hands all over their bodies.... When the women were trying to stop them or say something [to protest], the police put his finger to his lips to signal to them to stop talking.

International guidance calls for border control forces to ensure that women officers interview and search women migrants.

Twelve people said that Bulgarian police used police dogs when they were detaining them. Five of them said that a police dog bit them or someone in their group who was either sitting or standing but not moving. In four other accounts, dogs bit people who were running.

A 14-year-old Afghan boy from Kapisa Province, Afghanistan, who is not included in our count of migrants pushed back to Turkey because Bulgarian police pushed him across the border into Greece, also reported brutal treatment using police dogs. He said Bulgarian police caught him and the rest of his group of about 25 people after they had walked for four nights in Bulgaria after entering from Greece:

Four police and a dog [caught us]. Their uniform was blue and had POLICE written on it.... They beat me, but because I was a child, they only beat me with their fist and a stick three or four times; I was not beaten as badly as the men. The police released the dog to bite people. The dog ran toward me, but I hid behind the police. I saw the dog biting other people. It seemed worse than death to be bitten by a dog like that. The beatings went on for 20 to 25 minutes, people with broken noses and broken heads. Some people were beaten severely.

They did not ask me anything. They did not separate children ... in fact they broke one of their arms and didn't do anything to help.... They called for a car and continued to beat us in the car. They beat me on my head and hands, my fingers were injured. They took us to the Greek- Bulgarian border, took our clothes, made us lay down, and continued to beat us. They made us walk down a hill to Greece."

Uit de bovenvermelde getuigenissen en vaststelling van Human Rights Watch van 2022 blijkt duidelijk dat de Afgaanse vluchtelingen door de Bulgaarse politie op een zeer agressieve en gewelddadige manier worden mishandeld.

Gelet op het bovenvermelde nieuwsartikel van Human Rights Watch krijgen de vluchtelingen in Bulgarije ook helemaal geen mogelijkheid om tegen het geweld van de politie een klacht in te dienen bij de daartoe bevoegde instanties. Verwerende partij heeft dan ook met dit alles in Bulgarije geen rekening gehouden, daar er in de bestreden beslissing onterecht wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt met de stavingstukken dat het geweld van de Bulgaarse politie t.o.v. van hem al dan niet voldeed aan de voorwaarde van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. De redenering van verwerende partij en de wijze van de motivering van de bestreden beslissing is zorgwekkend. Dienaangaande rijst vooreerst de vraag: op welke wijze een vluchtelingen met zeer beperkte middelen (geen kennis van taal, netwerk, financieel etc.) in een vreemd land waarin hij beoogt bescherming te verzoeken de mogelijkheid zou kunnen vinden om tegen - nota bene - de politie van dat land stavingstukken te kunnen verzamelen.

De motivering van de bestreden beslissing getuigt enkel en alleen van het feit dat verwerende partij de bestreden beslissing op een zeer stereotypische wijze heeft gemotiveerd, zonder rekening te houden met de verklaringen van verzoeker, zijn mogelijkheden en de objectieve bronnen dienaangaande waaronder het bovenvermelde rapport van Human Rights Watch van 2022.

Bovendien zijn de voormelde mensonterende praktijken in Bulgarije niet gestopt, daar er zeer recentelijk, namelijk op 23 februari 2023 Mirror nieuwsberichtgeving het hiernavolgende heeft bericht2:

"Human Rights Watch previously said Bulgarian authorities are beating, robbing, stripping, and using police dogs to attack Afghan and other asylum seekers and migrants, then pushing them back to Turkey without any formal interview or asylum procedure.

"The European Union should ensure that Bulgaria immediately stops the illegal and dehumanising pushbacks at its borders and allows asylum seekers access to fair asylum procedures," said Michelle Randhawa, refugee and migrant rights officer at Human Rights Watch.

(...)"

Verzoeker heeft verder ook verklaard dat hij in Bulgarije nauwelijks eten kreeg. Verwerende partij antwoordde hierop in de bestreden beslissing dat aan verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van tekortkomingen. Nochtans verwijst verwerende partij zelf in de bestreden beslissing naar het rapport van Asylum Information Database van European Council (hierna AIDA) dat in 2023 werd geactualiseerd. Uit dit rapport blijkt evenwel duidelijk het hiernavolgende (zie AIDA-rapport – geactualiseerd in 2023 – p.14)3: "(eigen markering) Uit het bovenvermelde AIDA-rapport blijkt derhalve duidelijk dat er momenteel in Bulgarije ernstige voedseltekorten zijn voor de vluchtelingen. Gelet op het voormelde AIDA-rapport zal deze situatie verergeren, daar er catering contracten midden 2023 zullen

worden beëindigd en momenteel daarvoor geen andere alternatieven zijn voorzien. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij die zelf naar dit AIDA-rapport verwijst in de bestreden beslissing heeft gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nauwelijks eten kreeg in Bulgarije. Hieruit blijkt eens te meer dat er geen rekening werd gehouden met de element aanwezig in dit dossier en dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd. Verwerende partij heeft derhalve dit dossier niet op een zorgvuldige wijze onderzocht. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij dus geen rekening gehouden met de objectieve bronnen aangaande huidige situatie van Bulgarije waaronder het voormelde AIDArapport waarnaar in de bestreden beslissing zelf wordt verwezen.

Verder blijkt uit verschillende objectieve bronnen dat de Afghaanse vluchtelingen ook gediscrimineerd worden in Bulgarije.

Amnesty Internationaal vermeldt dienaangaande in zijn rapport van 2022/23 (zie rapport Amnesty Internationaal p.103)⁴ als volgt:

“Rights organizations reported continuing discriminatory practices in the asylum system, with applications by nationals of certain countries, including Afghanistan, Algeria, Bangladesh, Morocco and Tunisia, being automatically rejected.(...)”

(eigen markering)

Uit het bovenvermelde AIDA-rapport waarnaar verwerende partij zelf verwijst blijkt eveneens dat de Afghaanse vluchtelingen in Bulgarije worden gediscrimineerd. Hierdoor werden een aantal verwijderingen van deze vluchtelingen naar Bulgarije stopgezet door zowel het EHRM alsook door een aantal Europese lidstaten zoals Duitsland, Zwitserland en Slovenië.

Dienaangaande vermeldt dit AIDA-rapport als volgt: “(...)”

(eigen markering)

Gelet op het voorgaande blijkt uit de objectieve bronnen zoals Human Rights Watch, Amnesty International en Asylum Information Database van European Council derhalve zeer duidelijk dat verzoeker geen toegang zou hebben tot eerlijk en efficiënte asielprocedure. Uit voormelde bronnen blijkt duidelijk dat er in Bulgarije geen toegang tot eerlijke en efficiënte asielprocedure is.

Het hebben van toegang tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure zoals omschreven in het non-refoulementprincipe is dan ook een absolute vereiste. Als dit niet zou kunnen worden gegarandeerd dan zou het verwijderen van verzoeker naar Bulgarije een schending betekenen van artikel 3 EVRM (zie supra).

Verder, heeft verwerende partij in casu eveneens zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, daar hij geen rekening heeft gehouden met voormelde objectieve bronnen aangaande situatie van Bulgarije m.b.t. Afghaanse vluchtelingen en de verklaringen van verzoeker dienaangaande.

Verwerende partij heeft derhalve geen diepgaand onderzoek gevoerd aangaande non-refoulementprincipe.

Verwerende partij verwijst naar het lidmaatschap van Bulgarije in de Europese Unie en het feit dat Bulgarije ook de vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 heeft onderschreven.

Dit om vervolgens onjuist te kunnen besluiten dat er geen reden is om aan te nemen dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in Bulgarije minder waarborgen zou bieden dan in België.

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht met deze redenering. Eens te meer nu het EHRM duidelijk heeft gesteld dat wederzijds vertrouwensbeginsel (zoals in Dublinsysteem) wordt weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het X Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Verwerende partij dient derhalve te allen tijde met het nemen van maatregelen zoals verwijderen van een vluchteling het non-refoulementprincipe te onderzoeken. Het kan niet simpelweg worden aangenomen dat een lidstaat die de Vluchtelingenconventie van Genève heeft onderschreven alle garantie zou bieden van het non-refoulementprincipe. Intussen is er zelfs een algemeen gekend feit dat in Bulgarije vluchtelingen geen toegang hebben tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure.

In casu dient te worden opgemerkt dat verzoeker duidelijk heeft aangegeven tijdens zijn interview voor verwerende partij dat hij zeer agressief en gewelddadig werd behandeld door de Bulgaarse politie en dat hij aldaar nauwelijks eten kreeg. Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat verwerende partij in casu de situatie van verzoeker niet grondig heeft onderzocht en zijn beslissing zeer standaard en stereotypisch heeft gemotiveerd. Dit betreft duidelijk een schending van zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op het voorgaande kan dus eveneens worden aangenomen dat verwerende partij zijn verplichting om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding niet heeft nagekomen. Er werd dus door verwerende partij geen rekening gehouden met het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing, daar hij geen rekening heeft

gehouden met alle gegevens van het dossier en de objectieve bronnen aangaande huidige situatie van Bulgarije.

Aldus, kan worden gesteld dat gelet op de aangehaalde objectieve bronnen het begin van bewijs door verzoeker werd geleverd en dat dus het verwijderen van verzoeker naar Bulgarije een schending en/of minstens een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM inhoudt."

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu hij in dit land op 14 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Bulgarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Bulgarije vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011,

M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.4. Wat verzoekers individuele situatie betreft, blijkt uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 6 april 2023 van verzoeker werd afgenomen, en waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, dat hij reeds vanaf zijn vertrek vanuit Afghanistan naar Iran de bedoeling had naar België te komen (Dublin-interview, 6 april 2023, reisroute). Verzoeker beweerde dat hij op 26 februari 2023 in Bulgarije toekwam en aldaar 17 dagen verbleef (*Ibid.*), maar er ligt geen enkel begin van bewijs voor van het tijdstip waarop hij de Turks-Bulgaarse grens zou hebben overschreden. Verzoekers verklaringen houden in dat hij Bulgarije reeds op 15 maart 2023 verlaten zou hebben, of één dag na de eerste registratie van zijn vingerafdrukken in het kader van een verzoek om internationale bescherming in de Dublinzone. Uit de informatie uit de Eurodac-databank blijkt immers dat verzoekers vingerafdrukken op 14 maart 2023 in Bulgarije werden geregistreerd en naderhand, op 23 maart 2023, in Oostenrijk. Bovendien verklaarde verzoeker ook dat hij, nadat hij Bulgarije verliet, nog 3 dagen in Servië en 2 dagen in Hongarije vertoefd had (*Ibid.*). Verzoeker verklaarde in goede gezondheid te verkeren (Dublin-interview, 6 april 2023, aanvullende informatie) en stelde geen familieleden te hebben die op het grondgebied van de Europese Unie verblijven (Dublin-interview, 6 april 2023, gegevens over in de lid-staten van de EU of in een derde land wonende familieleden). Tijdens het Dublin-interview verklaarde verzoeker dat hij zich verzette tegen een overdracht naar Bulgarije omdat “(d)e behandeling in BG (...) heel slecht (was), we hadden niet genoeg eten. Ik was daar 17 dagen en ik kreeg geen eten. Hun gedrag was agressief naar ons toe. Ik heb geen bezwaar tegen Oostenrijk maar mijn doel was om naar België te reizen.” (Dublin-interview, 6 april 2023, aanvullende informatie).

2.3.5. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van zijn vaststellingen en verzoekers verklaringen over zijn passage in Bulgarije het volgende: “De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Bulgarije omdat de behandeling heel slecht is en hij niet genoeg eten had. Het kwam aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van systeem gerelateerde tekortkomingen, wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Daarnaast verklaarde de betrokkene dat ze agressief waren. Daaromtrent wensen we alvast te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd benadeeld door de Bulgaarse instanties. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten.

Van de politie mag bijgevolg worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele

beginnselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.

We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Bulgarije wil zijn, waar zijn verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene gezond te zijn. Tot op heden bracht de betrokkene dan ook geen elementen aan die een overdracht naar Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.”*

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel zijn eerdere verklaringen betreffende het agressieve gedrag dat hij in Bulgarije ervoer en het gebrek aan voedsel herhaalt, maar geen enkel bijkomend begin van bewijs aanbrengt dat zijn wedervaren in Bulgarije zou kunnen staven. Verzoeker maakt helemaal niet aannemelijk dat hij een kwetsbaar profiel zou hebben en spitst zich in zijn middel hoofdzakelijk toe op de problematiek aan de Turks-Bulgaarse grens. Deze specifieke problematiek staat echter los van eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Bulgarije. Het komt aan verzoeker toe om helder toe te lichten waaruit de ‘slechte behandeling’, die hij daadwerkelijk aan den lijve zou hebben ondervonden, precies bestond. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek en een stereotiepe motivering, maar de Raad stelt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat verzoekers kritiek evenmin geïndividualiseerd is, omdat hij er niet in slaagt de elementen uit de landeninformatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Ter terechtzitting stelt verzoekers raadvrouw dat hij slachtoffer was van agressie en geen stavingsstukken kon verzamelen, maar dit ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om een minimum aan concrete informatie aan te reiken over wat hij precies in Bulgarije zou hebben meegemaakt.

2.3.7. Wat de algemene situatie in de lidstaat van bestemming betreft, citeert verzoeker in zijn middel in de eerste plaats een uitgebreid rapport van *Human Rights Watch* van 26 mei 2022 dat de gewelddadige *pushbacks* van de Bulgaarse politie aan de grens met Turkije aan de kaak stelt (*Human Rights Watch: “Bulgaria: Migrants Brutally Pushed Back at Turkish Border”, <https://www.hrw.org/news/2022/05/26/bulgaria-migrants-brutally-pushed-back-turkish-border>*). Tevens haalt verzoeker een internetartikel aan van de Britse krant *Mirror* over het aantreffen van 18 lichamen in een vrachtwagen in Bulgarije, waarin eveneens melding wordt gemaakt van het strikte beleid aan de Turks-Bulgaarse grens die een streng bewaakte *gateway* vormt tot het grondgebied van Europa en waar zich nu en dan zeer ernstige geweldsincidenten voordoen. Daarnaast verwijst verzoeker naar passages uit het recente rapport van maart 2023, uitgegeven door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) en opgesteld door Iliana Savova, *“Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update”* (hierna: het AIDA-rapport), dat ook in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Verzoeker stipt aan dat in dit rapport wordt gesproken over voedseltekorten en over discriminatie van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming.

2.3.8. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de huidige situatie van de asielprocedure en de opvangomstandigheden in het algemeen in Bulgarije en op de situatie van Dublin-terugkeerders in het bijzonder.

Met betrekking tot de berichtgeving over mensenrechtenschendingen aan de Turks-Bulgaarse grens, die door verzoeker in zijn middel zeer uitgebreid wordt belicht, wordt in de beslissing het volgende gesteld:

“Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

Er dient te worden benadrukt, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangehaald, dat de situatie van Dublin-terugkeerders onmogelijk kan worden gelijkgesteld met deze van migranten die zonder binnenkomstdocumenten de Turks-Bulgaarse grens trachten over te steken. Deze laatsten lopen immers een ernstig risico om gewelddadig bejegend te worden, geconfronteerd te worden met *pushbacks* en ondervinden ernstige moeilijkheden om toegang te krijgen tot de asielprocedure (zie desbetreffend EHRM, *D. t. Bulgarije*, 20 juli 2021, nr. 29447/17). De verklaringen van verzoeker zijn op dit punt te algemeen en er kan niet worden geconcludeerd dat hij effectief slachtoffer zou zijn geweest van excessief politiegeweld of andere onmenselijke of vernederende behandelingen toen hij eerder dit voorjaar illegaal vanuit Turkije Bulgarije inreisde. Verzoeker geeft hierover alleszins onvoldoende details.

In elk geval zal verzoeker als Dublin-terugkeerder geen risico lopen om geconfronteerd worden met een (illegale) *pushback* aangezien de overdrachten in het kader van de Verordening 604/2013/EU worden aangekondigd en steeds plaatsvinden via de luchthaven van Sofia: *“Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, pagina 46 & 71).*

We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van artikel 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, pagina 45 & 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, pagina 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, pagina 72 - 73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, pagina 1).”

Wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden betreft, wordt in de beslissing het volgende gesteld: "We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> (laatste update op 21.04.2023, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" van de Bulgaarse autoriteiten, die in april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet is onderdeel van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation' die werd bekrachtigd in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de EU-Raad van 29.11.2022. De lidstaten werd verzocht informatie te verstrekken die zowel de relevante wettelijke bepalingen als de praktische uitvoering van deze bepalingen weergeeft. Deze verzameling van gegevens gebeurde met toepassing van artikel 5 van de Verordening betreffende het Agentschap voor Asiel van de Europese Unie (EUAA).

Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

(...)

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, pagina 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, pagina 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, pagina 3 - 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 15).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, pagina 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 15 & 77).

Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, pagina 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, pagina 14).

(...)

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, pagina 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, pagina 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek,

pagina 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDArapport, pagina 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor AIDA-rapport, (AIDA-rapport, pagina 33 - 34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, pagina 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, pagina 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, pagina 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, pagina 79 - 80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, pagina 87 - 88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, pagina 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, pagina 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid

van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.”

2.3.9. De problemen inzake voedseltekorten die kunnen rijzen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije worden in de bestreden beslissing niet ontkend. De gemachtigde van de staatssecretaris is evenwel van oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat deze problemen als een systeemfout kunnen worden gekwalificeerd, die resulteert in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en die overdracht aan Bulgarije per definitie onmogelijk zou maken.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn Dublin-interview dat hij geen eten kreeg gedurende zijn verblijf in Bulgarije, maar hij toont niet aan dat deze situatie verband hield met de soms gebrekkige voedselvoorziening in de opvangfaciliteiten in Bulgarije. *A fortiori* toont verzoeker niet aan dat hij, na de registratie van zijn vingerafdrukken in het kader van een verzoek om internationale bescherming op 14 maart 2023, in een Bulgaarse opvangfaciliteit heeft verbleven alvorens hij deze lidstaat verliet om naar Servië door te reizen (Dublin-interview, 6 april 2023, reisroute). Er blijkt niet dat verzoekers grief over het gebrek aan voedsel kan worden gekoppeld aan de tekortkomingen van de Bulgaarse overheid in het kader van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

Ter terechtzitting hamert de raadsvrouw van verzoeker erop dat in het AIDA-rapport kan worden gelezen dat de *catering*-contracten, die in 2020 met de Bulgaarse overheid werden afgesloten betreffende de voedselbedeling in de opvangfaciliteiten, midden 2022 afliepen (AIDA-rapport, p. 77). De raadsvrouw van verzoeker laat uitschijnen dat verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije al een jaar alle voedsel zou worden ontzegd, hetgeen niet in het rapport kan worden gelezen. De aanwezige raadsvrouw van de verwerende partij wijst er dan weer op dat in het rapport wordt bevestigd dat in 2022 drie maaltijden per dag werden verstrekt in de centra (*Ibid.*, p. 72). Samen met de verzoekende partij stipt de Raad aan dat uit de desbetreffende passages uit het AIDA-rapport blijkt dat er nieuwe *catering*-contracten werden afgesloten die de voedselvoorziening in de opvangfaciliteiten ‘garanderen’ tot eind 2023 en dat er tevens vanuit het management wordt gezocht naar giften en schenkingen om de gevolgen van de hogere kosten door de inflatie op te vangen (*Ibid.*, p. 77). Gelet op het gegeven dat de gemiddelde duur van de asielprocedure in eerste aanleg in Bulgarije actueel drie tot zes maanden bedraagt (AIDA-rapport, p. 31) en dat de *catering*-contracten tot eind 2023 lopen, toont verzoeker niet aan dat een overdracht naar Bulgarije in zijn geval zou betekenen dat hij geen eten zou krijgen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de lagere kwaliteit van het voedsel in de faciliteiten in Bulgarije, die aanleiding geeft tot een aantal klachten, een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie uitmaakt die zijn overdracht naar Bulgarije in de weg zou staan.

2.3.10. In de bestreden beslissing wordt niet ingegaan op de discriminatoire behandeling in Bulgarije van verzoekers om internationale bescherming uit bepaalde herkomstlanden in het algemeen en de lage erkenningsgraad bij Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in het bijzonder. Verzoeker had dit element niet als dusdanig aangereikt tijdens zijn gehoor. De Raad stelt vast dat in het AIDA-rapport rechtspraak wordt aangehaald uit Duitsland, Zwitserland en Slovenië waarbij Dublin-overdrachten werden geschorst (AIDA-rapport, p. 46-47). Hierbij werd onder andere gewezen op de lage erkenningsgraad van Afghanen, de problemen in de opvangfaciliteiten en gebreken in de asielprocedure, al dan niet in combinatie met het kwetsbaar profiel van de verzoeker om internationale bescherming in kwestie. Er wordt evenwel uitdrukkelijk vermeld dat verschillende rechtscolleges in Europa Dublinoverdrachten naar Bulgarije gedoogd hebben (*Ibid.*, p. 48). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming reeds definitief was beoordeeld vooraleer hij Bulgarije verliet, noch dat er een definitieve beslissing werd genomen *in absentia*, waardoor hij in geval van terugkeer naar

Bulgarije zou worden gedetineerd omwille van illegaal verblijf en uitwijzing riskeert. De Raad stipt aan dat de Bulgaarse autoriteiten zich op 10 april 2013 uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de verordening 604/2013/EU, hetgeen betekent dat zijn verzoek om internationale bescherming “in behandeling” was. Door toedoen van een wetswijziging uit 2020 zal de asielprocedure van verzoeker na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten in elk geval worden heropend en in behandeling genomen en zal hij worden toegewezen aan een zogeheten SAR-opvangfaciliteit (*Ibid.*, p. 45). Verzoeker toont niet aan dat de erkenningsgraad van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije automatisch tot gevolg heeft dat zijn overdracht een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat de erkenningsgraad voor Afghaanse verzoekers om internationale bescherming, in tegenstelling tot wat in het verleden het geval was, thans niet significant lager ligt dan elders in de Europese Unie, en thans 49% bedraagt (AIDA-rapport, p. 32)

2.3.11. In zijn middel poneert verzoeker dat het een algemeen gekend feit is dat in Bulgarije vluchtelingen geen toegang hebben tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure, maar deze bewering volstaat niet om het intra-communautair en het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Zoals in de bestreden beslissing wordt benadrukt, dient Bulgarije, net als alle andere lidstaten, het *acquis* van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in acht te nemen en kan verzoeker, in geval van tekortkomingen de nodige rechtsmiddelen aanwenden en zich desgevallend richten tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In tegenstelling tot in 2014 heeft de Raad thans geen weet van een appél van een mensenrechtenorganisatie tot een algemeen moratorium op Dublin-overdrachten naar Bulgarije.

2.3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze niet voldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond, en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het uitvoeren van maatregelen die schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM is uiteraard aan te merken als moeilijk te herstellen nadeel eenmaal deze maatregelen zouden worden uitgevoerd. De bestreden beslissing beoogt verzoeker te verwijderen naar Bulgarije alwaar een reëel risico bestaat dat verzoeker zou worden vernederd, onmenselijke zou worden behandeld. Dit gelet op onvoldoende opvangmogelijkheid en voedseltekort in Bulgarije voor de vluchtelingen waardoor er dus geen toegang tot eerlijk en efficiënte asielprocedure is. Dit is het gevolg van het beleid dat in Bulgarije momenteel wordt gevoerd aangaande vluchtelingen. Het feit dat het huidige beleid van de Bulgaarse overheid t.o.v. de vluchtelingen een schending en/of een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM inhoudt blijkt uit verschillende objectieve bronnen (zie infra – uiteenzetting van middelen). Verwerende partij heeft derhalve bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met deze huidige situatie van Bulgarije en het beleid aldaar t.o.v. de Afghaanse vluchtelingen. Het verwijderen van verzoeker naar Bulgarije zal moeilijk te herstellen nadeel veroorzaken eenmaal verzoeker blootgesteld zou worden aan het risico tot schending van zijn rechten die gewaarborgd zijn door artikel 3 EVRM.”

2.4.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan de omstandigheden waarin hij als asielzoeker in Bulgarije zou terechtkomen omwille van de opvangfaciliteiten en het voedseltekort en het Bulgaarse beleid ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen, dat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

2.4.3. Uit de bespreking van het middel is evenwel gebleken dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* geen sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

F. TAMBORIJN